

Sygn. akt V KO 27/17

POSTANOWIENIE

Dnia 25 maja 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Malarski

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron
w dniu 25 maja 2017 roku,
w sprawie zażalenia **J. S.**,
na postanowienie prokuratora Prokuratury Rejonowej w W.
z dnia 17 listopada 2016 r. o umorzeniu śledztwa
o czyn z art. 231 § 1 k.k. in.,
inicjatywy przekazania sprawy innemu sądowi równorzędnemu,
wyrażonej w postanowieniu Sądu Rejonowego w W.
z dnia 11 kwietnia 2016 r., sygn. akt III Kp (...)
na podstawie art. 37 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

odmówić przekazania sprawy innemu Sądowi równorzędnemu

UZASADNIENIE

Do Sądu Rejonowego w W. wpłynęło zażalenie na postanowienie prokuratora Prokuratury Rejonowej w W. o umorzeniu śledztwa z dnia 17 listopada 2016 roku w sprawie przekroczenia uprawnień przez funkcjonariuszy Policji z Komisariatu [...] Policji w W., tj. o czyn z art. 231 § 1 k.k. i art. 190 § 1 k.k.

Postanowieniem z dnia 11 kwietnia 2017 roku Sąd Rejonowy w W. zwrócił się do Sądu Najwyższego o przekazanie sprawy innemu Sądowi równorzędnemu. W uzasadnieniu wskazał, że dobro wymiaru sprawiedliwości wymaga przekazania sprawy innemu Sądowi równorzędnemu, gdyż z jednej strony Sąd Rejonowy w W. jest właściwy miejscowo do rozpoznania zażalenia J. S., a z drugiej tenże J. S.

wniósł subsydiarny akt oskarżenia, w którym zarzucił wszystkim wałbrzyskim sędziom, prokuratorom i funkcjonariuszom Policji popełnienie przestępstwa z art. 231 § 1 k.p.k.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Inicjatywa Sądu terytorialnie właściwego nie zasługiwała na uwzględnienie.

Instytucja tak zwanej właściwości z delegacji określona w art. 37 k.p.k. ma charakter wyjątkowy. Skorzystanie z niej możliwe jest tylko w razie zaistnienia okoliczności dających podstawę do racjonalnego twierdzenia, że w odbiorze powszechnym powstaną wątpliwości co do zdolności Sądu właściwego do rozpoznania sprawy w sposób bezstronny.

W niniejszej sprawie skarżący deklarował brak zaufania do wszystkich sędziów orzekających na terenie właściwości Sądu Rejonowego w W. (i w Ś.), dając temu wyraz w wypowiedziach do lokalnych i publicznych mediów oraz prasy, jak również w licznych sprawach karnych.

Wobec powyższych okoliczności, które zdaniem Sądu Rejonowego w W. stanowią podstawę do zastosowania art. 37 k.p.k., należy wskazać, że powodem przeniesienia sprawy do innego Sądu równorzędnego, nie może być wniesienie przez J. S. subsydiarnego aktu oskarżenia w oskarżenia w zgoła innej sprawie.

Nie można zgodzić się z Sądem Rejonowym w W., że samo wypowiedzanie się przez stronę negatywnie na temat sędziów powinno prowadzić do zmiany właściwości miejscowej sądu. Takie podejście nie ma nic wspólnego z dobrem wymiaru sprawiedliwości, gdyż każde okazywane przez stronę niezadowolenie z procedowania sądu, polegające na głośnym twierdzeniu o braku zdolności do bezstronnego rozpoznania sprawy, skutkowałoby zmianą właściwości miejscowej Sądu. Na gruncie omawianej sprawy aktualny staje się pogląd wyrażony w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 28 marca 2017 r., sygn. akt III KO 16/17, że autorytet i powaga wymiaru sprawiedliwości wymaga, aby Sądy nie ulegały presji stron procesowych i opinii publicznej ani nie popadały w wątplenie co do własnych kompetencji w zakresie prowadzenia rzetelnego procesu. Tylko stanowcza i konsekwentna nieustępliwość w tym względzie sprzyjać będzie kształtowaniu się pozytywnego wizerunku organów trzeciej władzy, minimalizując

tym samym wątpliwości co do obiektywizmu i niezawisłości w rozpoznawaniu przyszłych spraw.

Uwzględniając całokształt przeprowadzonych wyżej rozważań, postanowiono jak na wstępie.